

מיכתבים

(המשך מעמוד 3)

באמת שאין זו בושה להיות כורדי, אלא רווקא כבוד גדול. בשנים האחרונות קישטו לפחות שני כורדים את דפיהגבורה של ישראל: צבי בר, מפקד מישמר הגבול וניצב במישטרת ישראל (שהתפטר מכהונתו הרמה כאשר לא נתמנה למפקל המישטרה) והנכבד כולם — אלוף יצחק מרדכי, או קצין חיל-רגלים וצנתנים ראשי (וכיום אלוף פיקוד-הדרום) שעמד בכבוד בשנה של ביוזי ועינוי-דין, עת הואשם האשמות שקר בקשר לרצח שבויי אוטובוס 300.

יצחק ברזאני, טבריה

רשימת כתובות

עוד על בני העדה השלישית, ילדי נשואים בינעדתיים (האשכנזים) העולם הזה 8.10.86 ואילך.

אם רונית אנטלר מעוניינת להמשיך בסדרתה על האשכנזים, הריני מספק לה כמה כתובות:

אית על ספר את נסיון חייה עם בעל בוגר, ספר שהפך לרב-מכר, הוסרט ומוקרן עתה בארץ תחת השם צביטה בלב. אבל דווקא כאן איכותם אותי, ולא הזכרתי את הרמיון בין שני המיקרים. אז אני מזכירה, כדי שתדעו שהקוראים משרים איתכם על גל אחר. חוה לזרביץ, באר-שבע

הבן יקר לי אפרים

על יחסי עמיתים בטלוויזיה (ש"י דור", העולם הזה 22.10.86). בגיליונכם האחרון נמסר שאני עושה מאמצים כדי להיפטר מאפרים סטן, מעובדי מחלקתי. לידיעה זו אין שחר. אדרבא, אני עושה מאמצים להניא את סטן מכוונתו להתמודד על תפקיד מנהל-הטיבה ברדיו, ואני משרלו להישאר בטלוויזיה כמפקד במחלקת הדרמה והאמנות. כהאזינכם לרכילות גרמתם עוול לעובד מסור ויעיל, מוותיק וטובי עובדיה של רשות-השידור.

קניא יקר

היא אדם בשם מיכאל איוואנוביץ קאלינין. הוא היה עסקן ותיק של המפלגה הבול-שבית, אדם חסר כל חשיבות, קצת טיפש. סטאלין העלה אותו לדרגת נשיא ברית-המו-עצות, וקרא ערים על שמו. קניגסברג, בירת פרוסיה המזרחית, נקראת עתה קאליניגראד. מה מצא סטאלין באיש זה דווקא, אחי שישחט את כל חבריו המוכשרים בצמרת המפלגה? פשוט מאוד: לקאלינין היה רמיון חיצוני רב לליאון טרוצקי.

כרוב התצלומים של מהפכת-אוקטובר הורפיעה רמותו של טרוצקי כאחד מאדריכלי-המהפכה, שהיה שני בחשיבותו רק ללנין עצמו. אחרי שסטאלין הדיח את טרוצקי, היה צורך לשכתב את ההיסטוריה ולמחוק את זיכרו, לפי השיטה הקומוניסטית המקובלת מאז ועד היום. מה עשו הכניסו כתצלומים את ראשו של קאלינין בכל מקום שבו היה קודם לכן ראשו של טרוצקי. המכט השטיחי לא ראה את ההבדל. נוכרתי בכך השבוע, כי שיטה זו משמשת עד היום נר לרגליה של ר"ח.

לא נכחתי השבוע בטכס שנערך בכפר-קאסם ביום השנה ה-30 לטבח, ליד האגרטל שעותי להקים אותה. לא נכחתי בגלל סיבה פשוטה: לא הומנתי. לפני 30 שנה מילא העולם הזה תפקיד מכריע בחשיפת הטבח. הצנזורה אסרה את

כשנדע הדבר לשליטנות, החליט מי שהחליט (בגוריון עצמו, אני מניח) לבטל את האיסור. העיתונות הורשתה לפתע לפרסם את העובדות. בגוריון עצמו גילה את הפרשה ברבים והודיע שהאשמים יועמדו לדין. מכיוון שכבר היינו ערוכים לפרסם חוברת מיוחדת, אספנו בה את התגובות על הטבח — החל בשיר חוצכלהבות של נתן אלתרמן וכלה במאמרים של עמוס קינן, דן בן-אמוץ ושלי. מבחינה זו רמה תפקיד העולם הזה בפרשת כפר-קאסם לתפקיד שמילאנו לפני שנתיים בפרשת השב"כ. כאשר פירסם העולם הזה את תצלום חוטפי-האוטובוס החיים, חמישה שבועות לפני כל עיתון אחר.

בינתיים נפלה כפר-קאסם בידי ר"ח. ר"ח שונאת כיום את העולם הזה ואותי, כפי שכך גוריון ואיסור הראל שנאו אותנו. אז מה עושים? מכניסים את ראשו של קאלינין במקום ראשו

שער "העולם הזה" 21.11.65 כגנבים בלילה של טרוצקי. מוחקים את העולם הזה מן ה-תמונה. יוק. מאיר וילנר — שאיני זוכר מה היה חלקו בפרשה — צער כראש תהלוכת האבלים. אולי כדאי לקרוא לכפר-קאסם בשם וילנרגראד.

תחנה פיראטית

מרק"ח לטלוויזיה הישראלית. השבוע הקרינה הטלוויזיה, כראש תוכנית מבט על מילחמת-סיני (ראה יומן אישי), כמה תמונות מאותה תקופה. ביניהם בלטו שני שערים היסטוריים של העולם הזה. בשער אחד היה פוטר-מונטאז' של ראש ממשלת ברית-המועצות דאז, ניקולאי בולגאצ'ין, על רקע של חיילים סובייטיים, והוא סיפר על האולימפוס הסובייטי. השני הראה את בן-גוריון על רקע המילה "נסיגה". אני זוכר כמו היום את הריגים שקרמו אצלנו להכנת שערים אלה. אבל רק מעטים מצופי-הטלוויזיה יכלו לנחש כי אלה הם שערי העולם הזה. הם צולמו בכונתה כך שלא ייראה שם העולם הזה, וגם בסוף הסרט לא הובעה תודה או הכרה אחרת. שיטת כאלה מתאימות לתחנה פיראטית.

מ.א.א.א.

שער "העולם הזה" 19.12.65 כסטאלנים מאוחרים

פירסום הפשע הזה, כפי שאסרה פירסום פשעים אחרים — והמורים יותר — שאירעו באותה מילחמה. החלטנו לשבור את האיסור. חברי המערכת דאו — ובראשם אורי סלע ואלכס מסיס — התגייסו לפירסום חוברת שהיתה אמורה להכיל את העדויות המועזעות על הטבח.

בימים ההם, כאשר העולם הזה נחשב בעיני רדי בגוריון כאויב מס' 1 של המישטר (כפי שהעיד לאחר מכן ראש מנגנון-החושה, איסר הראל), היה ברור שאם נפרסם את הדברים בשבועון, ייסגר העולם הזה לצמיתות. החלטנו על כך לפרסם את הדברים בחוברת נפרדת — תוך סיכוו עצמנו אישית, אך מבלי לסכן את העולם הזה.

הלנה ויוסי ביילין באתר-בילויים ירושלמי לא רק עם שימעון פרס

ירון לונדון, מנהל מחלקת הדרמה והאמנות. הטלוויזיה הישראלית, ירושלים

מיכתבים למערכת

העולם הזה שומר לעצמו את הזכות לערוך מיכתבי קוראים מסיבות לשוניות, מישפטיות או טכניות.

מילים לכל עת

את הפנינים יכולים קוראי העולם הזה לדלות מן העיתון. כמעט מכל דף, ולעיתים קרובות פנינים אלה הן טובות. כמו פנינים אמיתיות, לנצח. כך, למשל, הופיעו שני פסוקי-שבוע בתת-מדור הנושא שם זה (במיסגרת המדור אנשים) בגיליון העולם הזה. שראה אור השבוע לפני 25 שנה. והם טובים גם היום למדי. שלה החדשה של יצחק שמיר וגם למרזים על מילחמה אפשרית עם סוריה. וכך נאמר בסתיו 1961:

המשורר אברהם שלונסקי, על השבעת הממשלה החדשה (בה נכלל, כשר-הדואר, אליהו ששון, אביו של מי שמשמש כיום כשגריר ישראל במצריים, משה ששון): "יש ששון ואין שימחת". נשיא ארצות-הברית ג'ון קנדי, בשעת ויכוח עם חסידיו מריניות היד התקיפה (נגד קובה): "יותר קל לדבר על מילחמות מאשר לנהל אותן".

ילדיהם של שר-האוצר משה נסים (יוצא עיראק) ואשתו רותי (יוצאת רומניה); ילדיהם של ח"כ רפי אדרי (יוצא מארוקו) ואשתו ג'יאן (יוצאת דנמרק); ילדיהם של מי שהיה מנכ"ל משרד-החוזק, דוד קמחי (יוצא אנגליה) ואשתו רות (יוצאת מצרים).

חיים ברקאי, הרצליה

זוג נחמד

על התצלומים שהופיעו בכתבה על יוסי ביילין (יוסי ילד נחמד", העולם הזה 29.10.86).

יוסי ביילין מאחורי שימעון פרס; שימעון פרס רוקד עם הלנה ביילין; יוסי ביילין ליד שימעון פרס. תצלומים מעניינים מאוד. אבל מדוע לא הבאתם תצלום של הזוג ביילין — הלנה ביילין, פרקליטת-המחוז היפה ויוסי ביילין, המנכ"ל המדיני הנחמד?

אשר ביילין, (לא קרוב), תל-אביב

הזוג ביילין, בעת בילוי במישכנות הרועים בירושלים, ראה תצלום.

על גל אחד

על מילות-הצופן בכתבות העולם הזה (העולם הזה 29.10.86). הבן-אדם צריך להיות אינטליגנטי בשביל לקרוא את העולם הזה וכדי להבין את מילות הצופן בהן העולם הזה משתמש. זה מתחיל, בגליון האחרון, למשל, עם הכומר האוסטרלי, המחפש אחר מרדכי ונענוו והמתאים, כהגדרתכם, כדיוק לסיפור של ג'ון להיקארה, ונמשך אצל ר"ד נורדמן, המוכיר לרופאים חסרי-הלב את שבועת היפוקראטס. ואו, כשהגעתי כמעט לסוף הגליון, אל סיפוריה של השחקנית החיפאית רות סגל, המציגה מתזה כמעט לקוח מחייה (הבלונדית לקחה את בעליה) ביקשתי להקדימכם, ובליבי פנימה הייתי בטוחה שתזכירו באיזה מקום את סיפרה של גורה אפרון, צרבת, בו העלתה העיתונאית האמריקית